

[Tove Jørgensen.]

bygget op på, at det er privatejede kommercielle selskaber, der skal varetage forbrugernes forsikringsbehov, både hvad angår livs-, sygdoms- og brandforsikring osv. Vi finder slet ikke måden betryggende, hvorpå forbrugerne forsikres. Det er ikke nogen bebrejdelse mod de forsikringsagenter, der varetager disse firmaers interesser og arbejder i deres regie, men hele den måde, forsikringsvirksomheden foregår på, er ikke betryggende, heller ikke for forbrugerne.

Specielt er der en meget stor reklamevirksomhed fra forsikringsselskabernes side, og der finder ofte dobbeltforsikring sted, netop fordi forsikringsselskaberne har de kommercielle interesser; de vil fortrinsvis forsøge at få forbrugeren til at overforsikre sig og giver dem måske ikke den rimelige og reelle vejledning, de burde have.

Vi finder det også godt, at der er kommet en fortrydelsesret, som definerer forbrugernes rettigheder over for de aftaler, de kan blive overtalte til at indgå.

Jeg synes, hr. Kjørulff-Schmidt ganske overser den udnyttelse, der er sket, af godtroende mennesker, der f. eks. er blevet overtalte til sanitetsforsikringer, som var dyrere end de konstante nyanskaffelser, de kunne komme ud for, eller til vagtordninger, der ikke var mere værd end det papir, de var skrevet på.

Vi kan heller ikke rigtig gå ind for fru Annelise Gotfredsens argumentation i retning af, at det vil blive en forringelse af kulturlivet, hvis man ikke længere kan gå ud til de private forbrugere og tilbyde bøger. Der må findes andre måder, hvorpå det kan foregå.

Vi er ikke rigtig enige med fru Ebba Strange i spørgsmålet om abonnementsstegning på aviser og for så vidt heller ikke angående de religiøse selskaber. Det kan jo ikke være det store problem, om der bliver ringet på døren af og til, så man måske må bruge 5 minutter af sin tilværelse på at tale med vedkommende. Det er nu engang livets vilkår. Vi skal jo også kunne tale med hinanden. Det synes jeg ikke kan være det store problem.

Det væsentlige må være, at vi sikrer forbrugerne mod de overrumplende aftaler, som også fru Ebba Strange var inde på. Jeg er fuldkommen enig med hende i, at det tit og ofte er sådan, at hjemmegående husmødre med grædende børn om benene bliver overtalte til at tegne et eller andet abonnement, som de så ikke har

kunnet opsigte. Der findes ensomme gamle, som har ladet sig overtale til vagtordninger og ditten og datten, som de i virkeligheden ikke har haft nogen som helst brug for eller nogen som helst glæde af.

I det store hele kan vi love en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Der er adskilligt i lovforslaget, som vi har sympati for. Først skal jeg nævne indførelsen af en fortrydelsesret i forbindelse med henvendelser uden for forretningsstedet. En sådan fortrydelsesret udgør jo ikke en egentlig principiel ændring i retten til at indgå aftaler. Den betyder, at forbrugeren får en ekstra mulighed for at tænke sig om, og det vil i den almindelige hæderlige forretning – og det omfatter heldigvis den langt overvejende del af alle de aftaler, der indgås – på ingen måde være til skade for omsætningen, at forbrugeren har en fortrydelsesret. Derimod vil en fortrydelsesret i de tilfælde, hvor det drejer sig om mere betænkelige aftaler, give forbrugeren en ekstra mulighed og dermed også en ekstra beskyttelse, som vi synes der kan være et betydeligt behov for i visse tilfælde. Lad mig nævne et par af dem – de er også omtalt i bemærkningerne til lovforslaget.

Det drejer sig for det første om abonnementskontrakter, hvor man indgår aftaler om ydelser, som man ikke på forhånd kender værdien af, og hvis betydning for én selv er meget vanskelig at overskue ved aftalens indgåelse. Her synes vi, det er rimeligt, at der indføres de regler, som er omtalt i lovforslaget.

Tilsvarende gælder postordresalg. Ved postordresalg har forbrugeren ikke varen i hænde, når han træffer sin afgørelse, afgiver sin bestilling. Vi ved, at der er visse postordreforretninger, der arbejder med fortrydelsesret, men netop dette forhold kan jo gøre de handler, hvor den ikke eksisterer, særlig betænkelige, fordi forbrugeren måske regner med at have en fortrydelsesret ved alle former for postordresalg. Forbrugeren har ikke varen i hænde, har kun anprisningerne i et trykt materiale eller på anden måde til rådighed. Her finder vi indførelse af fortrydelsesret meget velbegrunnet.

Noget tilsvarende gælder disse forskellige former for smarte krosalg, hvor der under selkabelige former opstår et stærkt pres på køberen for at indgå visse aftaler. Også i den forbindelse har man set eksempler på misbrug, og vi